KENDELSE AFSAGT AF RETTENS PRÆSIDENT

26. august 1996 *

I sag T-75/96 R,

Söktaş Pamuk Ve Tarım Ürünlerini DeĞerlendirme Ticaret Ve Sanayi AŞ, Söke/Aydin (Tyrkiet), ved Barrister Izzet M. Sinan, Bar of England and Wales, for advokatfirmaet Morgan, Lewis & Bockius, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokaterne Arendt og Medernach, 8-10, rue Mathias Hardt,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Nicholas Kahn og Dimitris Triantafyllou, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

* Processprog: engelsk.

angående en begæring om udsættelse af gennemførelsen af meddelelsen om indledning af en antidumpingprocedure vedrørende indførslen af ubleget stof af bomuld med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik, Ægypten, Indien, Indonesien, Pakistan og Tyrkiet (EFT 1996 C 50, s. 3),

har

PRÆSIDENTEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS

afsagt følgende

Kendelse

Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

1 Efter en klage indgivet til Kommissionen af Committee of the Cotton and Allied Textile Industries of the European Union (Eurocoton), hvorefter importen af fladvævet, ubleget stof af bomuld med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik, Ægypten, Indien, Indonesien, Pakistan og Tyrkiet var genstand for dumping og dermed forvoldte den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet en betydelig skade, iværksatte Kommissionen en undersøgelse i medfør af artikel 5 i Rådets forordning (EF) nr. 3283/94 af 22. december 1994 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EFT L 349, s. 1, herefter »forordning nr. 3283/94«).

2 Meddelelsen om indledningen af en antidumpingprocedure vedrørende importen af ubleget stof af bomuld med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik, Ægypten, Indien, Indonesien, Pakistan og Tyrkiet blev offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* af 21. februar 1996 (EFT C 50, s. 3).

3 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 20. maj 1996 har selskabet Söktas Pamuk Ve Tarim Ürünlerini Degerlendirme Ticaret Ve Sanayi AS, som navnlig fremstiller den type bomuldsstof, der angiveligt var genstand for dumping, og eksporterer dette produkt til Fællesskabet, under henvisning til EF-traktatens artikel 173, stk. 4, og artikel 178 anlagt sag med påstand om annullation af den »beslutning« om indledning af en antidumpingprocedure vedrørende importen af ubleget stof af bomuld med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik, Ægypten, Indien, Indonesien, Pakistan og Tyrkiet, som blev offentliggjort ved ovennævnte meddelelse af 21. februar 1996, og om, at Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgeren erstatning for den skade, som selskabet angiveligt er blevet påført ved den anfægtede foranstaltning.

4 Ved særskilt processkrift registreret på Rettens Justitskontor samme dag har sagsøgeren endvidere under henvisning til EF-traktatens artikel 185 fremsat begæring om udsættelse af gennemførelsen af »den anfægtede beslutning, for så vidt denne angår sagsøgeren og Tyrkiet i almindelighed«. Ved processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 11. juni 1996 har Kommissionen indgivet skriftligt indlæg. Den 30. juli 1996 har Kommissionen på Rettens opfordring fremlagt en række dokumenter. På grundlag af sagens akter finder Retten, at den råder over samtlige de oplysninger, der er nødvendige for at kunne træffe afgørelse om begæringen om foreløbige forholdsregler, uden at det er fornødent, at parterne først afgiver mundtlige indlæg.

Retlige bemærkninger

5 I henhold til traktatens artikel 185 og 186, sammenholdt med artikel 4 i Rådets afgørelse 88/591/EKSF, EØF, Euratom af 24. oktober 1988 om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (EFT L 319, s. 1), som ændret ved Rådets afgørelse 93/350/Euratom, EKSF, EØF af 8. juni 1993 (EFT L 144, s. 21) og Rådets afgørelse 94/149/EKSF, EF af 7. marts 1994 (EFT 66, s. 29), kan Retten, såfremt den skønner, at forholdene kræver det, udsætte gennemførelsen af den anfægtede retsakt og foreskrive sådanne andre foreløbige forholdsregler, som måtte være nødvendige.

6 I henhold til artikel 104, stk. 1, i Rettens procesreglement kan en begæring om udsættelse af gennemførelsen af en retsakt kun antages til realitetsbehandling, såfremt den begærende part har anlagt sag ved Retten til prøvelse af retsakten. I henhold til artikel 104, stk. 2, skal begæringer om foreløbige forholdsregler indeholde en angivelse af de omstændigheder, der medfører uopsættelighed, og af de faktiske og retlige grunde til, at den begærede foreløbige forholdsregel umiddelbart forekommer berettiget. De begærede forholdsregler skal være af foreløbig art i den forstand, at de ikke må foregribe afgørelsen i hovedsagen (jf. kendelse afsagt af Rettens præsident den 3.6.1996, sag T-41/96 R, Bayer mod Kommissionen, Sml. II, s. 381, præmis 13).

Spørgsmålet, om hovedsagen åbenbart må afvises

Parternes argumenter

7 Kommissionen har gjort gældende, at hovedsagen, der er anlagt til prøvelse af en beslutning om indledning af en antidumpingprocedure, åbenbart må afvises. For det første har en sådan forholdsregel karakter af en foreløbig foranstaltning, der ikke på væsentlig, umiddelbar og uigenkaldelig måde kan ændre sagsøgerens retsstilling. Det savner derfor grundlag af foretage en nærmere undersøgelse af den fremsatte begæring om foreløbige forholdsregler.

8 Kommissionen har navnlig imødegået det af sagsøgeren anførte, hvorefter de betingelser, som i henhold til artikel 47 i tillægsprotokollen til aftalen om oprettelse af en associering mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Tyrkiet (*Samling af Aftaler Indgået af De Europæiske Fællesskaber*, bind 3, s. 581, herefter »artikel 47 i tillægsprotokollen« eller »artikel 47«) er en forudsætning for, at der kan træffes antidumpingforanstaltninger, ikke er opfyldt i sagen. Selv om der måtte gives sagsøgeren medhold heri, hvilket Kommissionen bestrider er tilfældet, er det af sagsøgeren nævnte forhold uden betydning for, hvorledes den anfægtede retsakt skal kvalificeres. Endvidere har de tyrkiske myndigheder ikke i de skrivelser, de har fremsendt til Kommissionen vedrørende antidumpingproceduren, gjort gældende, at indledningen af denne skulle krænke Tyrkiets rettigheder i henhold til artikel 47.

9 For det andet gør Kommissionen gældende, at den anfægtede retsakt under alle omstændigheder ikke berører sagsøgeren umiddelbart og individuelt. Meddelelsen om indledningen af antidumpingproceduren angiver udelukkende, hvilket produkt og hvilke lande der tale om. Den er ikke særligt rettet mod bestemte eksport- eller importvirksomheder. På tidspunktet for indledningen af proceduren var de pågældende virksomheders antal og identitet ikke fastlagt og kunne ikke bestemmes, således at de i Domstolens dom af 1. juli 1965 (forenede sager 106/63 og 107/63, Töpfer og Getreide-Import mod Kommissionen, Sml. 1965-1968, s. 67, org. ref.: Rec. s. 525) fastlagte kriterier ikke er opfyldt. Det gælder endvidere, at selv om sagsøgeren søger at opnå en suspension af antidumpingproceduren for så vidt angår »Tyrkiet i almindelighed«, har sagsøgeren ikke på noget tidspunkt gjort gældende, at selskabet står for al eksport fra Tyrkiet af produkter omfattet af proceduren.

10 I begæringen om foreløbige forholdsregler har sagsøgeren heroverfor gjort gældende, at hovedsagen kan antages til realitetsbehandling. Sagsøgeren henviser til det i stævningen i hovedsagen anførte. Konkret medfører »beslutningen« om at indlede en antidumpingprocedure i medfør af artikel 5 i forordning nr. 3283/94 retsvirkninger for sagsøgeren, for så vidt den strider mod den i artikel 47 i tillægsprotokollen fastlagte procedure og skaber et retsgrundlag for at indføre midlertidig antidumpingtold. Sagsøgeren ville ikke være udsat for en sådan økonomisk risiko, såfremt den i artikel 47 med henblik på bilæggelse i mindelighed af sådanne former for tvister fastlagte procedure var blevet fulgt. I henhold til artikel 47 skulle Kommissionen således have forelagt associeringsrådet en anmodning og have afventet, at associeringsrådet traf en afgørelse inden for tre måneder, eller undlod at træffe nogen afgørelse, før den kunne indføre ensidige beskyttelsesforanstaltninger. Den anfægtede beslutning er dermed udtryk for en iværksættelse af en procedure, uden hvilken en beslutning, der er bebyrdende for de berørte parters interesser, ikke vil kunne træffes. For så vidt har beslutningen retsvirkninger, der ganske må sidestilles med retsvirkningerne af en beslutning om iværksættelse af en procedure i henhold til bestemmelsen i EF-traktatens artikel 93, stk. 2, vedrørende statsstøtte.

11 Sagsøgeren gør herved nærmere gældende, at Tyrkiet og Fællesskabet i henhold til artikel 47, stk. 1, skal løse dumpingproblemer inden for rammerne af blandede institutioner. Det henhører under associeringsrådet at vurdere, om der finder dumping sted. Associeringsrådet træder således i stedet for Kommissionen og retter direkte henstillinger til den eller de virksomheder, der udøver dumping, med henblik på at bringe denne til ophør.

12 I henhold til artikel 47, stk. 2, første afsnit, kan en »krænket part« alene træffe ensidige foranstaltninger, når parten behørigt har indbragt sagen for associeringsrådet, og dette ikke har truffet afgørelse inden for tre måneder eller har rettet henstillinger i medfør af artikel 47, stk. 1, som ikke er blevet fulgt.

13 Endelig kan der i henhold til artikel 47, stk. 2, andet afsnit, kun, og forudsat, at associeringsrådet forinden er blevet underrettet, indføres foreløbige beskyttelsesforanstaltninger i højst tre måneder fra tidspunktet for indgivelsen af den pågældende anmodning eller fra det tidspunkt, hvor den krænkede part har indført ensidige beskyttelsesforanstaltninger på det grundlag, at henstillinger fra associeringsrådet ikke har virket efter hensigten.

14 I denne sag har Kommissionen handlet i strid med artikel 47, stk. 1, ved at undlade først at indgive en anmodning til associeringsrådet. Det strider mod de nævnte bestemmelser i artikel 47 først at underrette associeringsrådet efter indledningen af proceduren. Det fremgår herved af referatet fra mødet den 19. februar 1996 i Det Blandede Udvalg for Toldunionen EF-Tyrkiet (bilag 8 til stævningen), at Tyrkiet ikke deler Kommissionens opfattelse af, hvorledes artikel 47 skal fortolkes.

15 Associeringsrådet har ikke fået mulighed for at gribe ind med henblik på at forhindre retstvisten. Associeringsrådet har alene i henhold til artikel 47, stk. 3, mulighed for at træffe bestemmelse om suspension af en foranstaltning i form af indførelse af en midlertidig told, indtil der rettes henstillinger i medfør af artikel 47, stk. 1. Det er dog meget usandsynligt, at der vil blive truffet en sådan afgørelse, idet Fællesskabet selv, repræsenteret af Kommissionen, inden for associeringsrådet ville skulle give sit samtykke til en sådan afgørelse om suspension.

Rettens bemærkninger

16 Ifølge fast retspraksis bør spørgsmålet, om hovedsagen kan antages til realitetsbehandling, som hovedregel ikke behandles under en sag om foreløbige forholdsregler, idet Rettens afgørelse i hovedsagen herved kan foregribes. Spørgsmålet bør først behandles i forbindelse med hovedsagen, medmindre det umiddelbart forekommer åbenbart, at denne bør afvises (jf. kendelse afsagt af Rettens præsident den 22.12.1995, sag T-219/95 R, Danielsson m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 3051, præmis 58).

17 Retten finder på dette grundlag, at det i første række bør undersøges, om der må gives Kommissionen medhold i, at det umiddelbart må antages, at den i hovedsagen nedlagte påstand om annullation af Kommissionens »beslutning« om at indlede en antidumpingprocedure vedrørende importen af ubleget stof af bomuld med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik, Ægypten, Indien, Indonesien, Pakistan og Tyrkiet åbenbart må afvises.

18 Det bør navnlig undersøges, hvorvidt de betingelser for en realitetsbehandling af annullationspåstanden, der har sammenhæng med den anfægtede retsakts karakter, umiddelbart må anses for opfyldt.

19 Det fremgår af fast retspraksis, at der foreligger beslutninger, der kan gøres til genstand for et annullationssøgsmål i medfør af artikel 173, når disse beslutninger har retligt bindende virkninger, som kan berøre sagsøgerens interesser gennem en væsentlig ændring af den pågældendes retsstilling. Når sagen vedrører retsakter eller beslutninger, hvis tilblivelse omfatter flere stadier, kan de principielt kun anfægtes, hvis det drejer sig om foranstaltninger, som definitivt fastlægger institutionens standpunkt som afslutning på denne procedure, modsat mellemliggende foranstaltninger, der har til formål at forberede den endelige beslutning (jf. herved Domstolens dom af 11.11.1981, sag 60/81, IBM mod Kommissionen, Sml. s. 2639, præmis 8-12, og Rettens kendelse af 14.3.1996, sag T-134/95, Dysan Magnetics og Review Magnetics mod Kommissionen, Sml. II, s. 181, præmis 20).

20 Det bør herefter undersøges, hvorvidt den anfægtede retsakt i sig selv umiddelbart må antages at kunne få retsvirkninger, som kan berøre sagsøgerens interesser, eller om den alene er udtryk for en foranstaltning af forberedende art, hvis retsstridighed kan gøres gældende under en sag anlagt til prøvelse af den endelige beslutning.

21 Det bemærkes herom, at der ikke kan gives sagsøgeren medhold i, at indledningen af en antidumpingprocedure i medfør af artikel 5 i forordning nr. 3283/94 vil få uigenkaldelige følger for sagsøgeren, da den i artikel 47 i tillægsprotokollen fastlagte procedure med henblik på bilæggelse af tvister i mindelighed herved ikke kan blive bragt til anvendelse, og sagsøgeren dermed udsættes for en risiko for at blive pålagt midlertidig antidumpingtold.

22 Som sagen foreligger oplyst, fremgår det således ikke, at indledningen af en antidumpingprocedure i medfør af artikel 5 i forordning nr. 3283/94 skulle være til hinder for, at sagsøgeren kan opnå en bilæggelse af tvisten i overensstemmelse med vilkårene i artikel 47 i tillægsprotokollen.

23 Det fremgår bl. a. af en summarisk gennemgang af artikel 47, at bestemmelserne heri ikke har til formål at forhindre en anvendelse af de gældende fællesskabsretlige handelspolitiske beskyttelsesinstrumenter, men at supplere disse i henseende til deres nærmere iværksættelse. Det må herved umiddelbart antages, at indledningen af en antidumpingprocedure fra Fællesskabets side ikke i henhold til artikel 47 forudsætter, at nogen særlig betingelse er opfyldt, bortset fra, at der består en forpligtelse til at underrette associeringsrådet. Det er alene i forbindelse med et senere stadium af proceduren, at artikel 47 opstiller yderligere betingelser for Fællesskabets indgriben. Artikel 47, stk. 1, bemyndiger således associeringsrådet til at rette henstillinger til en virksomhed, der udøver dumping, for så vidt associeringsrådet efter anmodning fra en angiveligt krænket part i associeringsaftalen fastslår, at der finder dumping sted i samhandelen mellem Fællesskabet og Tyrkiet, men artikel 47, jf. stk. 2, første afsnit, fastlægger alene et krav om, at den angiveligt krænkede part — her Fællesskabet — indbringer sagen for associeringsrådet, når parten agter at træffe en handelspolitisk beskyttelsesforanstaltning, som da først kan træde i kraft, såfremt associeringsrådet ikke inden for tre måneder efter indgivelsen af anmodningen har rettet nogen henstilling til de pågældende virksomheder med henblik på at bringe dumpingen til ophør, eller såfremt denne trods henstillinger

fortsættes. I øvrigt indeholder artikel 47, stk. 2, andet afsnit, udtrykkeligt bestemmelse om, at en af parterne i associeringsaftalen efter at have underrettet associeringsrådet i forebyggende øjemed kan indføre midlertidig antidumpingtold i en begrænset periode.

24 Denne fortolkning af artikel 47 støttes af afdeling III, der omhandler handelspolitiske beskyttelsesinstrumenter, i kapitel IV i afgørelse nr. 1/95 af 22. december 1995 truffet af Associeringsrådet EF-Tyrkiet om iværksættelse af slutfasen af toldunionen (EFT 1996 L 35, s. 1). Det må umiddelbart antages udtrykkeligt at fremgå af artikel 44, 45 og 46 i afdeling III, at hver part i associeringsaftalen bevarer sin kompetence til at bringe egne handelspolitiske beskyttelsesinstrumenter i anvendelse, dog således, at de i henhold til artikel 47 i tillægsprotokollen herved nærmere gældende vilkår skal overholdes.

25 Det bemærkes herved, at Kommissionen ved skrivelse af 18. januar 1996, der på Rettens opfordring er blevet fremlagt i sagen, underrettede associeringsrådet om den klage, som Eurocoton den 8. januar 1996 havde indgivet til Kommissionen. Endvidere blev associeringsrådet i overensstemmelse med artikel 47 ved skrivelse af 23. februar 1996 fra Kommissionen, der indeholdt en genpart af en ikke-fortrolig udgave af klagen — som Kommissionen ligeledes på Rettens opfordring har fremlagt — underrettet om indledningen af den antidumpingprocedure, hvorom meddelelse blev offentliggjort den 21. februar 1996 i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*. Den fulgte procedure må herefter antages fuldt ud at have været i overensstemmelse med artikel 47. Formålet med indledningen af en antidumpingprocedure i medfør af forordning nr. 3283/94 må umiddelbart antages at have været at skabe grundlag for, at Kommissionen kan gennemføre de nødvendige undersøgelser med henblik på senere på grundlag af disse at træffe bestemmelse om at afslutte proceduren eller om i overensstemmelse med vilkårene i artikel 47 at fortsætte den, således at der indføres midlertidige foranstaltninger og stilles forslag til Rådet om indførelse af endelige foranstaltninger.

26 Den anfægtede retsakt, der er et led i et indledende stadium af proceduren, kan herefter ikke antages at være til hinder for, at associeringsrådet i givet fald griber ind i overensstemmelse med artikel 47 i tillægsprotokollen, navnlig for så vidt Kommissionen agter at indføre midlertidige foranstaltninger eller stiller forslag til Rådet om indførelse af endelige foranstaltninger.

27 Det må følgelig umiddelbart antages, at der ganske savnes grundlag for det af sagsøgeren anførte, hvorefter meddelelsen om indledningen af antidumpingproceduren vil udelukke en indgriben fra associeringsrådets side på de i artikel 47 fastlagte vilkår.

28 Det bemærkes endvidere, at det under alle omstændigheder gælder, at til forskel fra en beslutning om iværksættelse af en procedure i henhold til bestemmelsen i traktatens artikel 93, stk. 2, vedrørende statsstøtte — som sagsøgeren anfører, at en indledning af en antidumpingprocedure må sammenlignes med — kan en indledning af en antidumpingprocedure ikke antages umiddelbart og uigenkaldeligt at påvirke de berørte virksomheders retsstilling. Indledningen af en sådan procedure medfører således ikke automatisk, at der pålægges antidumpingtold, og proceduren kan afsluttes, uden at der træffes foranstaltninger, jf. artikel 9 i forordning nr. 3283/94. Endvidere er de virksomheder, der er berørt af en antidumpingundersøgelse, på ingen måde forpligtet til at ændre deres markedsføring, fordi proceduren er indledt, og de kan ikke tvinges til at samarbejde under undersøgelsen (jf. ovennævnte kendelse i sagen Dysan Magnetics og Review Magnetics mod Kommissionen, præmis 22-28).

29 Herefter må indledningen af den omtvistede antidumpingprocedure under alle omstændigheder umiddelbart anses for en foranstaltning af forberedende art, hvis eventuelle retsstridighed i givet fald vil kunne gøres gældende under en sag anlagt til prøvelse af den endelige beslutning, hvorved sagsøgeren må antages at opnå en tilstrækkelig beskyttelse.

30 Følgelig kan den anfægtede retsakt ikke umiddelbart antages at være en beslutning i den i traktatens artikel 173 forudsatte betydning, til prøvelse af hvilken der kan indbringes et annullationssøgsmål. Det må herefter, som sagen foreligger oplyst, antages, at den i hovedsagen nedlagte påstand om annullation af denne retsakt åbenbart må afvises, uden at det vil være fornødent at undersøge, om sagsøgeren berøres umiddelbart og individuelt af den anfægtede retsakt.

31 Hvad herefter angår den i hovedsagen nedlagte påstand om erstatning for den skade, som sagsøgeren angiveligt påføres som følge af indledningen af antidumpingproceduren, bemærkes blot, at det følger af fast retspraksis, at det umiddelbart må antages, at denne påstand åbenbart må afvises, idet den angiveligt retsstridige

retsakt, som ligger til grund for den pågældende skade, ikke kan antages at skabe nogen retsvirkninger, således som det fremgår af Rettens bemærkninger ovenfor (jf. herved Domstolens kendelse af 4.10.1991, sag C-117/91, Bosman mod Kommissionen, Sml. I, s. 4837, præmis 20). I øvrigt må det umiddelbart antages, at denne påstand under alle omstændigheder åbenbart må afvises, da sagsøgeren ikke har fremlagt nogen oplysninger om arten og omfanget af den skade, sagsøgeren angiveligt er blevet påført eller vil blive påført som følge af indledningen af antidumpingproceduren.

32 Begæringen om foreløbige forholdsregler kan herefter ikke tages til følge.

Af disse grunde

bestemmer

RETTENS PRÆSIDENT

1) Begæringen om foreløbige forholdsregler tages ikke til følge.

2) Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

Således bestemt i Luxembourg den 26. august 1996.

H. Jung — A. Saggio

Justitssekretær — Præsident